

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Kunstkoeien loeien sociaal vernieuwend: Het gemeentelijk beleid in Delft ten aanzien van sociale vernieuwing

Bergen, H. van

Citation

Bergen, H. van. (1993). Kunstkoeien loeien sociaal vernieuwend: Het gemeentelijk beleid in Delft ten aanzien van sociale vernieuwing. *Bestuurskundige Berichten*, 8(2), 6-7. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233659>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233659>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Het thema „van beleid tot beleid” roept bij mij onwillekeurig de associatie op met de titel „van gewest tot gewest”, met het verschil dat bij laatstgenoemde sprake is van een suggestie tot beweging. Van gewest A tot gewest B impliceert een verandering van omgeving, al blijft de televisiekijker onverstoorbaar en onveranderd in dezelfde kamer zitten. Het is gelukkig onmogelijk een onderwerp te bedenken dat niet richting het thema van deze uitgave van Bestuurskundige Berichten te schrijven valt. Een verandering van omgeving in termen van beleid brengt mij tot de keuze voor het onderwerp „sociale vernieuwing”.

Kunstkoeien loeien sociaal vernieuwend

het gemeentelijk beleid in Delft ten aanzien van sociale vernieuwing

Hanneke van Bergen

Kees Schuyt schreef hierover in „De zittende klasse” (Uitgeverij Balans, 1992) het volgende:

„De roep om sociale vernieuwing is zo oud als Methusalem. Elke keer als er zaken misgegaan zijn, elke keer als er onaangename zaken onder ogen moeten worden gezien, wordt het slecht functioneren van de samenleving er bij gehaald. De woordjes

„sociaal” en „samenleving” hebben een onduidelijke en alomvattende betekenis. Samen met het woord „vernieuwing” komt er een mooie nieuwe klank naar voren. Vernieuwing is altijd goed en het sociale klinkt erg... sociaal. Toch zou ik graag proberen uit te zoeken waar die klank op zou kunnen slaan: om welke concrete zaken of kwesties zou het hier kunnen gaan?”

Nieuwsgierig ging ik op onderzoek

uit, vastbesloten een einde te maken aan het eeuwige beeld van een falende overheid.

In de gemeente Delft is men al geruime tijd bezig met een eigen invulling van sociale vernieuwing. Het college van B&W heeft twee wijken aangewezen als proefbuurten voor het uitvoeren van de zogenoemde „speciale buuraanpak”: de Wippolder en de Poptahof. Deze keuze werd als

• Kunstkoeien moeten het woonplezier in de Poptahof verbeteren.

volgt gemotiveerd: „Het behoeftepeil aan voorzieningen in deze gebieden ligt hoger vergeleken met de rest van Delft”. Het experiment zou moeten leiden tot een verbetering van de leefomgeving voor de bewoners. Eind 1992 is de Concernafdeling Communicatie & Onderzoek bij buurtbewoners en diverse betrokken instanties nagegaan of de speciale buuraanpak in het kader van sociale vernieuwing inderdaad iets had opgeleverd. Een volledig verslag van de onderzoeksresultaten zou zeker interessant zijn, maar ik beperk het hier tot de belang-

rijkste conclusies. De bewoners van de Poptahof en de Wippolder zijn tevreden over de bereikte resultaten: ondanks hun kritiek op de wijze waarop één en ander verloopt, vinden zij de leefomgeving verbeterd. De betrokken instellingen en gemeentelijke afdelingen zijn enthousiast over de integrale aanpak zoals die in de proefgebieden vorm heeft gekregen. Het voordeel is volgens hen dat de burger in deze aanpak centraal staat.

Blijft staan de vraag van Schuyt: om welke concrete zaken of kwesties zou

het hier kunnen gaan?

Op de voorpagina van de Delftse Post van 11 november 1992 vond ik onder de kop „Rapport sociale vernieuwing roept aantal vraagtekens op”, een mogelijk antwoord: twee loeiende kunstkoeien die sociaal vernieuwend aan het grazen zijn in een wijk in Delft.

De invulling en uitvoering van het sociale vernieuwingsbeleid in de gemeente Delft maakt in tegenspraak tot de krantekop elk vraagteken overbodig. Woonplezier is immers gegarandeerd!

Hoe goed was het?

Het is bijna twaalf uur. Je bevindt je in de Pieterskerk. Het is ijskoud. Vooral je voeten hebben het zwaar te verduren. Links en rechts klikken luidruchtig de vaak hoge hakken voorbij van die geluksvogels met een snel handschrift. Ondanks de kou kruipt het zweet over je lichaam naar beneden. Stiekem kijk je naar links of naar rechts hoe je medestudenten het er vanaf brengen. Je hebt nog slechts drie minuten en je moet nog twee onderdelen. Je zou bijna tot gokken overgaan. Heb je die colleges dan allemaal voor niets gevolgd? Waren die colleges wel een waardevolle aanvulling op de stof? Krijg je dit evaluatieformulier wel op tijd af?

Haiko van der Voort en
Jurian Edelenbos

Inleiding

Beleed zonder evaluatie is op langere termijn gedoemd te mislukken. Daarom worden burgers ook dikwijls geconfronteerd met enquête- en evaluatieformulieren. Wij studenten vallen ook onder deze groep burgers. In dit artikel willen wij het hebben over evaluatie van het onderwijsprogramma Bestuurskunde. Om de wereld achter het bekende formulier te ontdekken, hebben we gesproken met dhr. Kallenberg, werkzaam als interuniversitair onderzoekersmanager in Rotterdam en Leiden. Concreet betekent dit dat hij zich bezig houdt met de planning van het onderwijs, het maken van de studiegids, verdeling van de taken der docenten en dat hij nauw betrokken is bij evaluatie. We vroegen hem onder andere: Waarom wordt

er geëvalueerd? Wat wordt er geëvalueerd? Wie zorgt er voor de evaluatie? Wat wordt er met de evaluatie gedaan? In hoeverre is er sprake van studenteninvulling?

Waarom?

Kallenberg had geen moeite met het beantwoorden van de vraag waarom het onderwijsprogramma geëvalueerd dient te worden. Het onderwijs plaatst hij in een marktmetafoor. Het onderwijs is een produkt aangeboden door de universiteit in het algemeen en de docenten in het bijzonder. Dit produkt moet uitblinken in kwaliteit. Een evaluatie kan inzicht geven in de vraag of de kwaliteit goed was en of het produkt eigenlijk wel is aangekomen.

Wat?

Evaluatie van het onderwijsprogramma in het algemeen is bijna onmogelijk. Het programma staat bol van ver-

schillende elementen. Zo worden tentamens, colleges, literatuur en docenten, maar ook overlapping, werkdruk en de relatie met andere vakken blootgesteld aan evaluatie. Men kan globaal twee vormen onderscheiden: een cursusevaluatie en een curriculum-evaluatie. De cursusevaluatie is de bekendste. Per vak wordt onder andere gekeken of literatuur, tentamens, colleges, werkgroepen en docenten voldoen aan de wensen van de studenten. Dit gebeurt middels het formulier dat uitgereikt wordt tijdens tentamens. De curriculum-evaluatie valt uit te splitsen in drie onderdelen. Ten eerste is er de jaarcoördinatie. Per studiejaar wordt bekeken hoe het is opgebouwd uit de verschillende stromingen die de Bestuurskunde rijk is (zie de tekening en let op de rijen). Ten tweede komt de kolomnevaluatie aan het licht. Nu dus. Per vakgebied wordt bekeken hoe deze is opge-